

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

za účasti: 1) X
bytem X
2) X
bytem X
3) X
bytem X
všechny zastoupené advokátem Jiřím Kafkou
sídlem Pražská 4, Liberec
4) X
bytem X
5) X
bytem X
6) X

bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 3. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 2. 12. 2020, č. j. X. Uvedeným rozhodnutím silniční správní úřad zamítnul žalobcovu žádost na omezení obecného užívání účelové komunikace na pozemku p. č. 832/1 v k. ú. Vratislavice nad Nisou, které mělo spočívat v zřízení nových parkovacích míst na pozemní komunikaci a jejich pozdějšímu pozemkovému oddělení za účelem prodeje. Změna prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného spočívala v doplnění § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, do výroku rozhodnutí silničního správního úřadu.
2. Žalobce namítal, že ačkoliv silniční správní úřad uznal jeho důvod pro omezení veřejného užívání účelové komunikace na pozemku p. č. X dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, když připustil, že příjem z prodeje majetku je oprávněným zájmem žalobce jako vlastníka komunikace, jeho žádost zamítl s odůvodněním, že by překročil zákonné zmocnění orgánu státní moci. S takovou argumentací žalobce nesouhlasil a brojil proti závěru silničního správního úřadu, že povolením omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci a zřízením parkovacích míst by částečně tato komunikace zanikla. Žalobce uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí silniční správní úřad sám popsal místní komunikaci v Liberci, kde bylo dříve schváleno jednopruhové uspořádání provozu z důvodu zajištění stání vozidel, kdy tímto způsobem vznikají další parkovací místa pro obyvatele města, přičemž to neznámá, že by o tato místa byly místní a jiné komunikace zmenšeny. Jinými slovy, že by parkovací místa již nebyla logickou součástí silnic. Zřízení parkovacích míst je jedním z omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, kdy taková místa jsou vyznačena vodorovným dopravním značením, eventuálně doplněna svislou dopravní značkou IP12 s dodatkovou tabulkou. Taková parkovací místa zůstávají logickými součástmi místních, event. jiných komunikací. Veřejnoprávní korporace tímto způsobem zřizují nová parkovací místa a pronajímají je za úplatu a dle principu rovnosti práv by tuto možnost měla mít i soukromá osoba. Vyznačením parkovacích míst na komunikaci tato komunikace nezanikne, parkovací místa budou logickou součástí komunikace, na což nemůže mít vliv ani jejich vlastník ani geometrické oddělení. Žalobce se tedy ocitnul v absurdní situaci, kdy k záměru potřebuje souhlasné rozhodnutí odboru dopravy, který ale tvrdí, že k takovému rozhodnutí nemá

zákonnné zmocnění orgánu státní moci.

3. Žalobce dále upozornil na chybné a nelogické odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který nesdílel žalobcův názor, že parkování vozidel v rozporu se zákonem o provozu, případný prodej míst je veřejným zájmem a nezbytným důvodem pro změnu místní úpravy provozu. Toto žalobce nikdy neuváděl, naopak žádostí se snažil uvést do souladu současné protiprávní parkování. Následný prodej parkovacích míst nemusí být přímo veřejným zájmem, je to však žalobcův oprávněný zájem, jakožto vlastníka pozemku a komunikace na něm. Další odůvodnění žalovaného je potom nesrozumitelné.
4. V odvolání žalobce uplatnil námitku týkající se zákonného zmocnění orgánu státní moci ke kladnému rozhodnutí s otázkou, jaký jiný úřad by tuto žádost měl řešit. Na tuto otázku žalovaný nereagoval, pouze konstatoval, že silní správní úřad posoudil žádost podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích správně, tedy že bylo v jeho kompetenci o této žádosti rozhodnout. Namísto vrácení prvostupňového rozhodnutí k došetření vyvrátil žalovaný hlavní důvod
5. na podporu svých tvrzení označil jako důkazy fotografie veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku zachycující parkování osobních vozidel v levé části. Ačkoliv je parkování v nesouladu s dopravním značením (dopravní značkou obytná zóna), neohrožuje zdraví ani životy lidí a zvířat a je v souladu s přiloženým nákresem nového dopravního uspořádání komunikace od projektanta v oboru pozemní stavby X, souhlasným stanoviskem Policie ČR, přičemž z důkazů nevyplývá, že by prostor pod parkujícími automobily nebyl logickou součástí veřejně přístupné účelové komunikace, jak to uvedl silniční správní úřad.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání s tím, že požaduje nahradit náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhnul, aby soud žalobě nevyhověl. Zřízením vyhrazených parkovacích stání by došlo k úpravě průjezdního prostoru obousměrné veřejné pozemní komunikace. Tato úprava, o kterou je žádáno za účelem prodeje vyhrazených míst, by výrazně snížila bezpečnost provozu a omezila by veřejné užívání pozemní komunikace. Dle § 78 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), se dopravní značky smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že veřejný zájem není naplněn prodejem míst na úkor bezpečnosti a plynulosti dopravy.

III. Zjištění ze správního spisu

8. Není sporu o tom, že žalobce je vlastníkem pozemku p. č. X. Na tomto pozemku se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, která je ve vlastnictví žalobce, jak o tom svědčí i osvědčení silničního správního úřadu ze dne 14. 1. 2020, č. j. X.
9. Žádostí ze dne 3. 9. 2020 žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích

požádal o omezení obecného užívání předmětné účelové komunikace. Důvodem omezení veřejného užívání mělo být odstranění nesouladu parkování vozidel s dopravními předpisy, zřízení parkovacích míst s následným geometrickým oddělením a prodejem jednotlivým uživatelům. K žádosti žalobce přiložil grafickou přílohu - nové dopravní uspořádání komunikace formou dopravního značení zpracované projektantem v oboru dopravní stavby X. Z žádosti a přílohy vyplývá, že žalobce žádal na účelové komunikaci s vyznačenou průjezdností šíře 6,0 - 6,3 m zřídit formou vodorovného dopravního značení V 10A - stání podélné a V 12C - zákaz zastavení celkem 9 parkovacích míst a označit výjezdy z okolních nemovitostí na účelovou komunikaci.

10. Silniční správní úřad oznámil zahájení řízení ostatním účastníkům řízení. Námitky proti žádosti podala jednotlivá společenství vlastníků bytů v bytových domech, k nimž je přístup zabezpečen z dotčené účelové komunikace, a Statutární město Liberec zastoupené na základě statutu Městským obvodem Vratislavice nad Nisou. Silniční správní úřad obstaral stanovisko Policie ČR, dopravního inspektorátu, ze dne 15. 10. 2020, X, v němž dopravní inspektorát ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích sdělil své nezávazné stanovisko. Z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu neměl k omezení veřejného užívání ve formě zřízení parkovacích míst, resp. úpravy parkování na komunikaci námitek. Současně uvedl, že v přiložené dopravní studii chybí některé náležitosti, mj. není zřejmý způsob najíždění vozidel na stávající kolmá parkovací stání.
11. Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2020 silniční správní úřad žalobcovu žádost zamítnul. Uvedení stání vozidel do souladu s dopravními předpisy nepřijal jako oprávněný důvod vlastníka účelové komunikace, neboť k dosažení tohoto účelu není nutný zásah do práva na obecné užívání účelové komunikace. Silniční správní úřad odkázal na § 77 a § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že požadovaného stavu, tedy legalizace stání motorových vozidel v jednom jízdním pruhu v souladu s pravidly silničního provozu, lze docílit schválením užití příslušného svislého dopravního značení dle vyhlášky č. 294/2015 Sb., např. značkou Parkoviště podélné stání a vyznačením vodorovného dopravního značení V 10A. V této souvislosti odmítnul námitky společenství vlastníků týkající se umístění dopravní značky IZ 5A - obytná zóna na účelové komunikaci a rovněž poukazy na chyby v dokumentaci vypracované X. Silniční správní úřad uvedl, že z tohoto posouzení vychází, neboť žádný z účastníků řízení nepředložil oponentní posudek, který by námitky proti tomuto posouzení podepřel. Rovněž byly odmítnuty námitky týkající se ohrožení požární bezpečnosti objektů. Také námitku Statutárního města Liberec týkající se provádění zimní údržby silniční správní úřad nepřijal, poukázal v této souvislosti na obdobná místa na místních komunikacích, kde je umožněno podélné stání i v případě jednopruhového uspořádání a kde se přesto zimní údržba provádí. Pokud šlo o zřízení parkovacích míst, následné geometrické oddělení a prodej pozemků jednotlivým uživatelům, silniční správní úřad uvedl, že nelze přijmout námitku společenství vlastníků, že příjem z prodeje majetku není oprávněným zájmem jeho vlastníka. Přesto konstatoval, že povolení omezení na základě takového zájmu vlastníka komunikace není možné, neboť takovým rozhodnutím by překročil své zákonné zmocnění orgánu státní moci. Institut omezení obecného užívání účelové komunikace není určen k zániku účelové komunikace na oddělených částech pozemku účelové komunikace. Oddělením a prodejem by vznikly samostatné komunikace, které již nebudou se zbylou částí tvořit logický celek ve vztahu k dopravnímu účelu, nebudou připojovat nebo spojovat nemovitosti a charakter účelové komunikace si podrží pouze zbylá část pozemku, tudíž se naplní důvody pro zánik účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Protože silniční správní

úřad neshledal ani jeden z důvodů vlastníka účelové komunikace způsobilým k vydání povolení na omezení obecného užívání účelové komunikace, žádost zamítl.

12. Žalovaným bylo prvostupňové rozhodnutí změněno částečně tak, že žalovaný do výroku pouze doplnil odkaz na § 51 odst. 3 správního řádu. Konstatoval, že o veřejnosti účelové komunikace na předmětném pozemku není pochyb a že zřízení vyhrazených míst stání formou dopravního značení a možnost parkování vymezeného okruhu účastníků znamená úpravu či omezení obecného užívání pozemní komunikace. Podle žalovaného silniční správní orgán provedl rozbor s odkazem na zákon o silničním provozu, který upřesňuje právní režim zřizování dopravního značení v souvislosti s omezením obecného užívání pozemní komunikace. Zřízením vyhrazených parkovacích stání by došlo k úpravě průjezdního prostoru obousměrné veřejné pozemní komunikace a tato úprava by výrazně snížila bezpečnost provozu, např. při míjení dvou protijedoucích vozidel a omezila by veřejné užívání pozemní komunikace. Žalovaný odkázal na § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého se dopravní značky smějí užít jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Žalovaný konstatoval, že parkování vozidel v rozporu se zákonem o silničním provozu, případný prodej míst není veřejným zájmem a nezbytným důvodem pro změnu místní úpravy provozu. Proto se ztotožnil se silničním správním úřadem, že k dosažení zájmu na umožnění stání vozidel v souladu s dopravními předpisy není nutný zásah do práva na obecné užívání účelové komunikace.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím silničního správního úřadu, kterým bylo ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích rozhodováno o žalobcově žádosti o omezení a úpravu obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace na jeho pozemku p. č. X.
15. Institut obecného užívání účelové komunikace je zakotven v § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a představuje právo každého užívat účelovou komunikaci k obvyklým účelům obvyklým způsobem. Podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace jednou z kategorií pozemních komunikací, která může být na rozdíl od ostatních pozemních komunikací ve vlastnictví fyzické či právnické osoby (§ 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Vlastník účelové komunikace je její veřejnou přístupností, a tedy obecným užíváním, které spadá pod pojem veřejného užívání, na svém vlastnickém právu k ní omezen. Zákon o pozemních komunikacích umožňuje obecné užívání účelové komunikace upravit či omezit. Podle § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích *[p]říslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně*

nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními předpisy tím není dotčena.

16. Z citovaného lze dovodit, že pokud vlastník účelové komunikace podá žádost o omezení nebo úpravu veřejného přístupu na účelovou komunikaci, je třeba, aby v žádosti uvedl, proč je omezení veřejného přístupu nezbytné k ochraně jeho oprávněných zájmů a tyto zájmy by měl popsat. Dále by měl v žádosti navrhnout, v jaké míře a jakou formou by měl silniční správní úřad veřejný přístup omezit, resp. upravit. Výsledkem správního řízení vedeného o žádosti podané ve smyslu § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích je buď rozhodnutí, kterým silniční správní úřad omezí nebo upraví veřejný přístup na danou účelovou komunikaci požadovaným způsobem, nebo žádost zamítne.
17. Při posouzení žádosti by měl silniční správní úřad nejprve zhodnotit, zda jsou dány podmínky pro omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci. Tedy zda vlastník účelové komunikace prokázal, že je požadované omezení nebo úprava veřejného přístupu pro ochranu jeho oprávněných zájmů jako vlastníka účelové komunikace skutečně nezbytně třeba. Typickým příkladem oprávněného zájmu vlastníka účelové komunikace na omezení jejího obecného užívání je poškozování účelové komunikace v důsledku průjezdu těžkých vozidel nebo zvýšené imise v důsledku narůstající intenzity dopravy. Po vyhodnocení nezbytnosti omezení musí silniční správní úřad posoudit, jaký rozsah omezení nebo úpravy veřejného užívání ochrana dotčených zájmů jejího vlastníka vyžaduje, přičemž musí vzít v úvahu též oprávněné zájmy vlastníků dotčených nemovitostí, k jejichž zpřístupnění daná účelová komunikace slouží (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS; dále ze dne 29. 10. 2015, č. j. 2 As 231/2014-64). K omezení nebo úpravě užívání veřejně přístupné účelové komunikace může dojít prostřednictvím dopravních značek nebo fyzicky, např. umístěním sloupku či jiné zábrany zužující průjezdní profil či zamezující přístupu. Rozsah a způsob omezení nebo úpravy veřejného přístupu na účelovou komunikaci musí nalézt odraz ve výroku rozhodnutí, kterým silniční správní úřad o žádosti rozhodne.
18. Z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je třeba dovodit, že z odůvodnění rozhodnutí silničního správního úřadu ve věci omezení nebo úpravy veřejného přístupu na účelovou komunikaci, resp. odvolacího orgánu, musí vyplývat, na základě jakých zjištěných skutkových okolností a jakých právních úvah byly posouzeny vlastníkem účelové komunikace uváděné důvody z hlediska naplnění zákonné podmínky § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích. Tedy zda popsané důvody pro omezení nebo úpravu veřejného přístupu lze posoudit jako oprávněné zájmy vlastníka účelové komunikace, jejichž ochrana je nezbytně nutná. Dále musí z odůvodnění rozhodnutí vyplývat, jak silniční správní úřad uvážil o požadovaném způsobu omezení, resp. úpravy veřejného přístupu na účelovou komunikaci. Je-li omezení veřejného přístupu vlastníkem navrhováno v podobě umístění dopravního značení, musí takové úvahy nepochybně zahrnovat též posouzení umístění dopravního značení z hlediska zákonných požadavků zákona o silničním provozu. Vlastní umístění dopravních značek se pak odehrává v režimu zákona o silničním provozu, včetně prováděcích předpisů. Současně se uplatní obecný princip, podle něhož z rozhodnutí odvolacího orgánu musí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vyplývat, jak odvolací orgán uvážil o uplatněných odvolacích důvodech. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, opomene-li odvolací orgány vypořádat některou z odvolacích námitek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. [3 As](#)

[51/2007-84](#); či ze dne 19. 12. 2008, č. j. [8 Afs 66/2008-71](#)).

19. V projednávaném případě dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného shora popsaným požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí nevyhovuje a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
20. Předně bylo úkolem žalovaného přezkoumat, zda silniční správní úřad žalobcem popsané důvody pro omezení, resp. úpravu veřejného přístupu na účelovou komunikaci správně posoudil z hlediska naplnění pojmu *nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka účelové komunikace*. V tomto směru žalovaný pouze stručně konstatoval, že k dosažení zájmu na umožnění stání vozidel v souladu s dopravními předpisy není nutný zásah do práva na obecné užívání účelové komunikace a parkování vozidel v rozporu se zákonem o silničním provozu není veřejným zájmem a nezbytné pro změnu místní úpravy provozu. Z dané pasáže rozhodnutí (též s přihlédnutím k obsahu vyjádření žalovaného k žalobě) vyplývá, že žalovaný směřuje hlediska pro posouzení žádosti vlastníka veřejně přístupné účelové komunikace podané podle § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích a žádosti o místní úpravu provozu na této komunikaci z hlediska bezpečnosti a plynulosti dopravy nebo jiného důležitého veřejného zájmu ve smyslu § 77 odst. 6 ve spojení s § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalovaný svým stručným odůvodněním přisvědčil silničnímu správnímu úřadu v tom, že k dosažení zájmu na umožnění stání vozidel v souladu s dopravními předpisy není nutný zásah do obecného užívání dané komunikace. Současně však žalovaný nikterak nereflektoval na závěr silničního správního úřadu, že požadovaného stavu, tj. stání vozidel při levé straně účelové komunikace, na níž je vymezena obytná zóna, lze docílit dopravní značkou Parkoviště podélné stání a vodorovného značení V 10a – stání podélné. Tedy omezením, resp. úpravou veřejného přístupu na účelovou komunikaci prostřednictvím dopravního značení, o které žalobce podanou žádostí usiloval.
21. Konstatoval-li žalovaný současně, že by požadovaná úprava zřízením vyhrazených parkovacích míst výrazně snížila bezpečnost provozu a omezila by veřejné užívání oboustranně průjezdné účelové komunikace, ocitlo se odůvodnění jeho rozhodnutí v přímém rozporu s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. V něm totiž silniční správní úřad vycházel z toho, že pro parkování v souladu se zákonem není zásah do práva na obecné užívání nutný. A současně také odmítl námitky ostatních účastníků řízení, které se týkaly navrhovaného dopravního řešení z hlediska bezpečnosti dopravy a zimní údržby. Správní rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení tvoří zásadně jeden celek a důvody, o které se správní orgány opírají, nemohou být v přímém rozporu. Pokud žalovaný na jedné straně ve své podstatě plně akceptoval důvody uvedené silničním správním úřadem, nikterak je nekorigoval a ani neměnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, není možné, aby byla jím uvedená argumentace v přímém rozporu se závěry prvostupňového rozhodnutí. Nastane-li taková situace, je třeba považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
22. Dále je třeba žalovanému vytknout, že ve svém rozhodnutí opakovaně hovořil o vyhrazených parkovacích stání. Pro takové konstatování však soud nenalezl oporu v textu podané žádosti ani její příloze, kterou byl návrh dopravního značení X týkající se pouze zřízení vodorovného dopravního značení V 10a - stání podélné a dopravního značení V 12c – zákaz zastavení.
23. Zcela pak žalovaný rezignoval na vypořádání odvolací námitky, kterou žalobce brojil proti

závěru silničního správního úřadu, že k vydání požalovaného rozhodnutí o žádosti nemá pravomoc, neboť by tak *de facto* rozhodl o zrušení části účelové komunikace. Důvody uvedené v části pod bodem 2. prvostupňového rozhodnutí, ve které se silniční správní úřad vyjadřoval ke zřízení parkovacích míst a následnému geometrickému oddělení za účelem případného prodeje pozemků, zůstaly zcela stranou přezkumné činnosti žalovaného jako odvolacího orgánu. Žalovaný opět pouze stručně poznamenal, že nesdílí žalobcův názor, že by parkování vozidel a případný prodej míst byl veřejným zájmem. Takové odůvodnění je zcela nedostatečné z hlediska zkoumání podmínek pro možné omezení, resp. úpravu veřejného přístupu na účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích. Zvláště v situaci, kdy silniční správní úřad odmítl argumentaci uplatněnou společenstvími vlastníků bytových jednotek a v podstatě obecně připustil, že žalobcův zájem na zřízení parkovacích míst a příjem z jejich prodeje může být považován za oprávněný zájem vlastníka účelové komunikace, jak na to žalobce poukazuje v žalobě. I z těchto důvodů je třeba považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Soud z uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
25. V dalším řízení je žalovaným podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem soudu. Bude jeho povinností na podkladě podaného odvolání znovu posoudit zákonnost rozhodnutí silničního správního úřadu a svoje úvahy v rozsahu potřebném pro posouzení podané žádosti ve smyslu § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích uvést v odůvodnění rozhodnutí, a to přezkoumatelným způsobem v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Zejména bude též povinností žalovaného vypořádat se s odvolací námitkou, kterou žalobce nesouhlasil se závěrem silničního správního úřadu, že k vydání požadovaného rozhodnutí o omezení, resp. úpravě veřejného přístupu nemá silniční správní úřad pravomoc, neboť by v podstatě rozhodl o zrušení části veřejně přístupné účelové komunikace.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Vzhledem k tomu, že v řízení byl zcela úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na plnou náhradu nákladů řízení. Náklady soudního řízení byly v daném případě tvořeny pouze zaplaceným soudním poplatkem za správní žalobu ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků. Soud žalovanému uložil, aby náhradu nákladů řízení zaplatil k rukám žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
28. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jim v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jim takové náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. říjen 2021.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu